

dombocska, kezdetben nagyreményű egyházi támogatással. A frontemberek, élükön Gyurka bácsival, odahelyezték teljes önmagukat. Egyházi méltóságok óvatos áldásukkal figyelték a kisközösségi dombocskák születését. A nagy kertben a magukat felelős gazdákként értelmezők külső nyomás és belső félelem hatására vakondtúrásnak minősítették a dombocskákat és kineveztek gereblyező embereket, hogy rend legyen a kertben, az egyházban is, és a magyar ugaron is. Inkább kell elegyengetni a nem kívánatos dombocskákat, mintsem, hogy az egész katolikus kertet ledózerolja az ateista bulldózer.

Hetven éve. Akkor indult, majd szünetelt vagy tíz évig. Valami belső erő azonban megtörte ezt a halotti csendet jelentő évtizedet. Újra indult a dombocska emelkedése, pedig a gereblyék és gereblyezők felettébb munkálkodtak. Hiába, mert ami belső erőforrásból indul és működik, azt külső parancsra nem lehet egykönnyen elegyengetni. Ahhoz meg kell tagadtatni a belső parancsot és ez maga a halál, az Isten Országá halála minimum azokban, akik feladják, eladják jézusi álmaikat. A dombocska azonban ártó gereblyézések hatására még jobban növekedett, mintha a pusztítás szándéka művelés áldásává vált volna. Dombocskából bokrocška nőtt, bokrocskából Bokor terebélyesedett. Tagjaiból számosan összemosolyogtunk a mostani emlékünnepen. A létezés és a remény mutatkozott meg és hatotta át a piarista légtér: zsongás és figyelés, gondolat és vallomás tették fárasztóan nagyszerűvé ezt a nagyszombatot.

A szervezői druk, a bizonytalan elemek miatti aggodás csak a szolgálattevőkben lehetett, a testvérbarátok ezt nem nagyon érzékelhették. Utólag legalább jó tudatosítanom, hogy sok óra, nap, ütköztetés és beletörődés, csalódás és pénzráfordítás... meg még ki tudja mi minden egyengette ünneppé június 6.-át. Az Isten Országá nagyon is rajtunk fordul. Azokon, akik mernek kigondolni, hajlandók beleállni és felgyűrnek az ing ujját. Mi, a gyümölcs élvezői utólag okos észrevételekkel kritikát is gyakorlunk, meg köszönetet is szoktunk mondani. Ez a fejlődésünk megszokott menete. A KAPCSOLAT évében, hogyan lehetne személyesen átölelni a Jézusért, Gyurka bácsi emlékéért, a Bokor megerősítéséért munkálkodó szervezőket, a részvállalásaikban helytállókat...

A záró mise végén, kézfogásunkkal személyessé tett himnuszunkkal talán ezt is ki akartuk fejezni...

KOVÁCS LÁSZLÓ

TESTVÉREIM!

Gyurka testvérünk halála előtti nap, késő este (éjjel) néhányan a szobájában voltunk. Ő egy elektromos gyógy-fotelágyban ült, amit távirányítóval lehetett működtetni: előre és hátra...

Valaki tanította őt: „előre – hátra”, „előre – hátra”, és figyelmeztette: előre nem biztonságos, mert arcra lehet bukni... Talán egy negyed órát küzdött, hogy begyakorolja: „előre – hátra”, „előre – hátra”, „előre nem biztonságos”... Majd leállt... Talán arra gondolt, ezt neki nem kell tanulnia. Elbúcsúzott tőlünk külön-külön: Menjetek! Isten veletek! Mindez öt éve történt... Azóta sem felejttem... „Előre – hátra”, „előre – hátra”, „előre nem biztonságos”... Igen, előre nem biztonságos, mert – bocsánat a szóért – pofára lehet esni... Ezt ő igazán tudta és élete során megtapasztalta. Mindvégig vállalta!

Most mi ezt a napot nem arra szántuk, hogy megtanuljunk, amit úgyis tudunk, hogy előre menni nem biztonságos; nem is azért, hogy maradjunk ott, ahol vagyunk; vagy netán a biztonságos hátraarcot válasszuk.

Hanem azért vagyunk itt Bulányi Györgyre emlékezve, hogy követve Őt, ne adjuk föl az irányt, folytassuk akkor is, ha nem biztonságos! Ez a mai nap nemcsak emléknapp, nemcsak hálanap Gyurkáért és a többi vele együtt az „fenti csoportba” költözött testvérekért, hanem Lélekünnep is egyben: a Hamvazószerdán kezdett Lélekváró elmélkedéseink befejező napja számunkra. Emlékezés arra, hogy a tanítványok a Mester halála után várták az erőt a Magasból. Várták és megkapták az Igazság Lelkét, az Erősség Lelkét, a Bátorság Lelkét.

Istenem! Add meg nekünk, mindnyájunknak, hogy ezen a napon hatalmasat tudjunk lélegezni a Te Lelkedből; erőt méríteni Testvérünk és Testvéreink példájából, hogy új erőre kapva folytassuk Jézus radikális Útját, a Bokor Útját előre, és ne hátra.

Előre akkor is, ha sokak szerint nem biztonságos, ha veszélyes, mert tudjuk, hogy kockázat és elszántság nélkül nem követhetjük az eretneknek kikiáltott és kivégzett Mesterünk Útját, amely egyedül vezet a Célba, az Isten Országának megvalósulásához.